

РЕШЕНИЕ

№ 1830

гр. София, 22.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 12.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Петя Стоилова

Атанас Николов

при участието на секретаря Детелина Начева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **772** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. АПК, във връзка с чл.63, ал.1

ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на [фирма], [населено място], депозирана чрез пълномощника адв. М. С. от САК против Решение №20258420/23.11.2020 г., постановено по АН дело №7592/2020 г. по описа на СРС, НО, 129 състав, с което е изменено издаденото от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“ НП №23-003186/27.05.2020 г. в частта относно размера на наложената санкция, като същата е намалена от 2000 лева на 1500 лева. С последното на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 КТ дружеството касатор е било санкционирано за извършено нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ. В жалбата се развиват съображения за неправилност на обжалваното решение, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Иска се отмяната му и постановяване на друго, с което наказателното постановление да бъде отменено.

Ответникът Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“, чрез процесуалния си представител юрисконсулт В. В. в съдебно заседание оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Претендира присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение за

основателност на касационната жалбата.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд София - град, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена от надлежна страна в законоустановения срок против валиден и допустим съдебен акт, подлежащ на касационна проверка, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е и основателна по следните съображения:

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било Наказателно постановление №23-003186/27.05.2020 г., издадено от Директор на Дирекция „Инспекция по труда Софийска област“. Със същото на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.3 КТ на „ [фирма], [населено място] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева за извършено нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 КТ, за това че санкционираното дружество, в качеството на работодател, не е уредило отношенията при предоставяне на работна сила с Й. С. Л. като трудови правоотношения, като не е сключило трудов договор с лицето в писмена форма.

Районният съд е приел, на основание събраните в хода на процеса писмени и гласни доказателства, че визираното в АУАН и НП нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ е безспорно установено. Доказано е, че лицето Л. е престираал труд на обект на дружеството жалбоподател без наличие на сключен трудов договор, като е работил по граждански договор. Доколкото същия е имала установено работно време, работно място, уговорено възнаграждение и е бил длъжна продължително и многократно да изпълнява задълженията си, съдът е приел, че е налице трудово правоотношение между него и [фирма], [населено място]. При това положение дружеството работодател е било длъжно да сключи трудов договор, което не е сторено. Установено е, че на 25.04.2020 г. лицето е престираало труд без наличие на трудов договор, което е нарушение на чл.62, ал.1, вр. чл.1, ал.2 от КТ. Въззивният съд е изложил подробни мотиви и относно наведените доводи за наличие на условията за приложение на чл.28 от ЗАНН. Приел е, че извършеното нарушение не може да бъде разглеждано като малозначително, поради което разпоредбата на чл.28 от ЗАНН е неприложима. Мотивирано е намалил размера на имуществената санкция.

Настоящият съдебен състав изцяло споделя изводите на въззивния съд. При постановяване на съдебния си акт СРС не е допуснал нарушение на материалния закон и на процесуалните правила. Проявил е активност, като е събрал всички относими към спора доказателства, обсъдил ги е и въз основа на тях правилно е стигнал до извода за доказаност на извършеното нарушение. Предвид това доводите на касатора се явяват неоснователни.

Според принципа, уреден в Кодекса на труда, при предоставянето на работна сила, отношенията се оформят само като трудови правоотношения - чл.1, ал.2 КТ, а съобразно разпоредбата на чл.62, ал.1 КТ, трудовият договор се сключва в писмена форма. Изключение от този принцип са случаите, при които страните са се договорили за извършване на определена работа и постигането на определен трудов резултат, при който изпълнителят да получи определено и предварително договорено възнаграждение за същия този трудов резултат. В тези случаи се касае за граждански правоотношения, а не за трудови такива, оформяни и като граждански договори за

изработка, за поръчка, за услуга и пр. Преценката дали се касае за "трудова" или "граждански" договор се извършва конкретно за всеки отделен случай, като се изхожда от действителната воля на страните и параметрите на гражданския договор. Трудовият договор е регламентиран в КТ с неговите отличителни белези със създадената ал.2 на чл.1 КТ, в която разпоредба се посочва, че отношенията при предоставянето на работна сила се уреждат само и единствено като трудови правоотношения. Съгласно легалното си определение трудовият договор е определен като двустранно или многостранно съглашение, по силата на което едната страна предоставя за определен срок работната си сила, като се задължава да извършва възложените и трудови функции, а другата страна се задължава да заплаща възнаграждение, както и да осигури нормални и здравословни условия на труд. По силата на трудовия договор така, както е регламентиран в Кодекса на труда, едно физическо лице предоставя работната си сила за изпълнение на даден вид работа при определен работен режим, заплащане, работно време, работно място, а предмет на граждански договор е постигане на конкретен трудов резултат, също свързан с полагане на труд, но при пълна самостоятелност, до получаването на крайния продукт, предмет на този облигационен договор.

В случая, както правилно е приел и въззивният съд, отношенията между касатора и лицето, с което е бил сключен граждански договор, са трудови правоотношения. Във въззивното производство е установено престирание на труд в рамките на определено работно време и на определено работно място, в условията на йерархическа подчиненост, липса на самостоятелност и независимост на изпълнителя при изпълнение на работата и естеството на същата, изразяващо се в изпълнение на определен вид работа при работен режим, заплащане, работно време и т.н. Всичко това обосновава по несъмнен начин крайния извод на въззивния съд, че в случая се касае до прикрити трудовоправни, а не гражданскоправни по своя характер отношения между страните. Доколкото към датата на проверката тези отношения не са били закрепени в трудов договор в писмена форма, правилно е приет за осъществен състава на чл.62, ал.1 от КТ.

Предвид установените трудови отношения следва извода, че касаторът има качеството на работодател и като такъв е субект на административнонаказателна отговорност за установеното нарушение по реда на чл.414 от КТ, който предвижда административнонаказателна отговорност на работодател или виновно длъжностно лице за неспазване разпоредбите на трудовото законодателство, извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд.

Следва да се добави, че настоящата касационна инстанция не отрича свободата на договаряне по чл.9 от ЗЗД, но тази разпоредба изисква съдържанието на договора да не противоречи на повелителни норми на закона. В случая, със сключването на граждански договор вместо трудов, при наличие на ТПО е нарушена забраната на чл.1, ал.2 от КТ, изискваща отношенията при предоставянето на работна сила да се уреждат само като трудови правоотношения.

По отношение размера на наложената санкция достигайки до извода, че налагането на санкция в минимален размер лева е справедливо и адекватно на извършеното нарушение, вследствие на което я е намалил, районният съд е постановил правилен съдебен акт.

Изцяло се споделят мотивите на решението за неприложимост на разпоредбата на чл.28 ЗАНН, като в допълнение следва да се добави, че тази разпоредба е

неприложима и с оглед на факта, че нарушението по чл.62, ал.1 от КТ е изключено от законодателя от приложното поле на привилегирвания състав на чл.415в от КТ. С ал.2 на същия текст изрично е посочено, че такова нарушение не е маловажно.

По тези съображения и след извършена служебна проверка на решението на районния съд, съгласно изискванията на чл.218, ал.2 от АПК, при която не се констатираха основания за отмяната му поради невалидност, недопустимост или несъответствие с материалния закон, извън посочените в касационната жалба, същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и предвид своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, вр. чл.37 от Закона за правната помощ, вр. чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер от 80 лева.

Водим от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изпр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20258420/23.11.2020 г., постановено по АН дело №7592/2020 г. по описа на СРС, НО, 129 състав.

ОСЪЖДА [фирма], [населено място] да заплати на ИА „Главна инспекция по труда“ деловодни разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер 80 /осемдесет/ на лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.